

KYLÄ KAUPUNGISSA

Oulun Vällivainio
ja
Vällivainion omakotiyhdistys ry.
1954-2014

Jarmo Kiuru

KYLÄ KAUPUNGISSA

**Oulun Vällivainio
ja
Vällivainion omakotiyhdistys ry.
1954-2014**

Jarmo Kiuru

Vällivainion omakotiyhdistys ry.

Oulu

© Vällivainon omakotiyhdistys ry. ja kirjoittajat, 16.8.2014

ISBN 978-952-93-4294-5

SISÄLLYS

Välivainio 6

Avojalakasen Artturin tytön muisteluksia 7

Välivainion omakotiyhdistys 12

Lastentalo 13

Välivainion koulu 13

Liikunnan iloja 14

Puistot ja leikkipaikat 15

Oulun Tarmo 16

Lähidemokratia 16

Kestävän Kehityksen Keskus 17

Tähtitorni 17

Juhlapyhäperinteet 18

Luonto ja puutarhat 18

Nimet ja nimekkäät 19

Yhdistyksen aktiivit 20

Yhdistyksen arkisto 21

Linkkejä 22

Lähteet 22

Välivainio

Oulu alkoi laajeta voimakkaammin Välivainion suuntaan vasta 1890-luvulla. Vuonna 1900 Välivainion länsiosa oli jo osa Oulun kaupunkia, mutta itäosa ei. Liitoksessa vuonna 1911 Välivainion itäosa liitettiin Ouluun yhdessä Puolivälinkankaan ja Alalaanilan kanssa.

Yksi syy alueen suosioon oli Åströmin nahkatehdas, jonka työntekijät lyhyen työmatkan vuoksi asettivat mielummin Alalaanilan suunnalle kuin Tuiraan. Vuonna 1886 rakennetun rautatiesillan kautta matka nahkatehtaalle oli lyhyempi. Åströmin nahkatehtaan työntekijät asuivat ilmeisesti pääosin vuokrala Alalaanilaan talonsa rakentaneiden erilaisten pienyrittäjien luona, mikä nosti väentihyettä alueella.

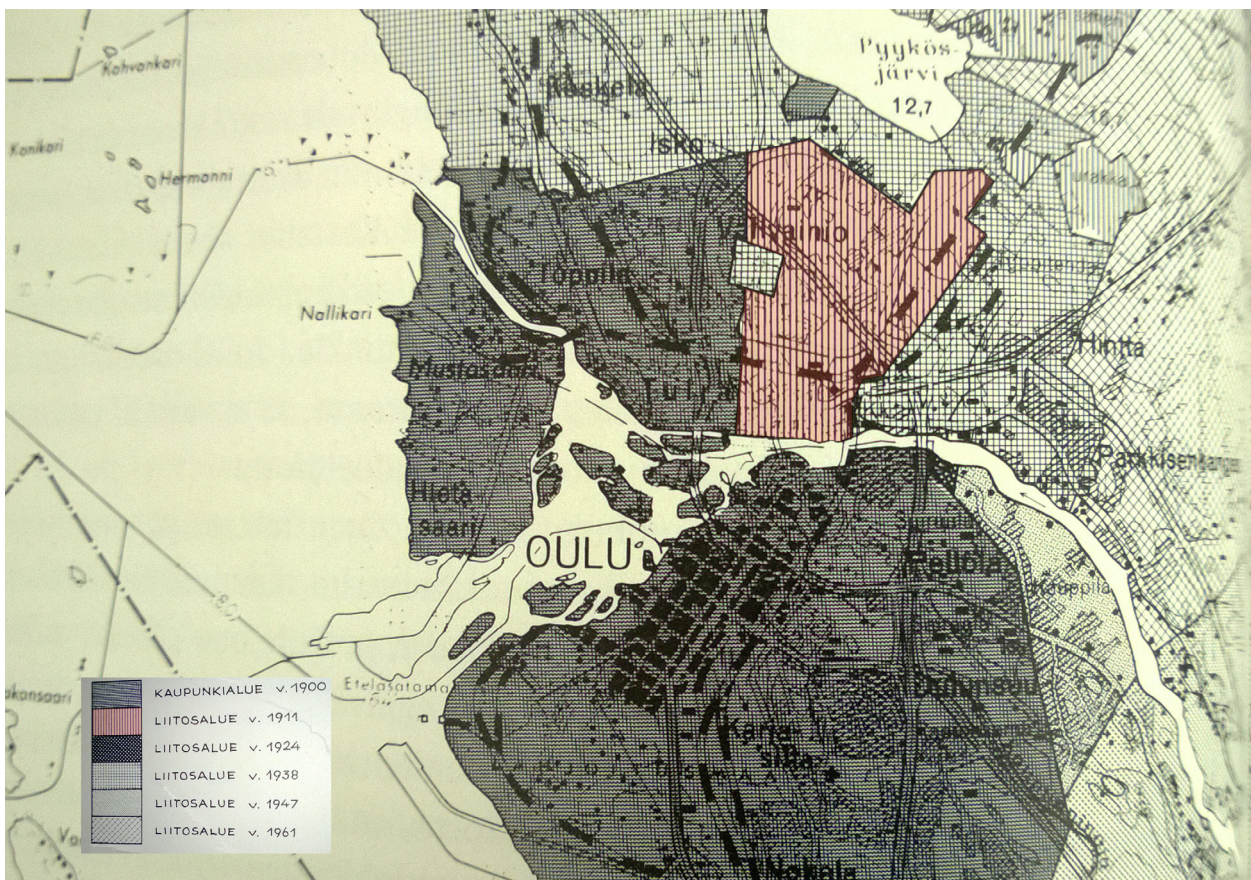
Välivainion alue liitettiin lopullisesti Oulun kaupunkiin vuonna 1938, kun Välivainion keskellä ollut pieni alue tuli myös osaksi kaupunkia.

Vuodet	Toppila	Tuira	Alalaanila
1869	27	74	34
1880	13	122	56
1890	166	198	353
1900	212	329	934
1905	219	390	942
1910	238	417	1155

Taulukossa näkyy asukasluvun kehitys Toppilan, Tuiran ja Alalaanilan alueilla vuosina 1869-1910.

Vielä vuonna 1945 Tuiran ja Laanilan takana levittäytyivät metsät ja pellot. Rajana olivat Välivainion itäosa (silloinen Alasiirtola) ja Yläsiirtola (Puolivälinkankaan Odessanpuiston ja Ruskontien välissä oleva osa). Ala- ja Yläsiirtolassa oli jo sodanjälkeen kaupunkimaista asutusta. Välivainio perustettiin yhdistämällä Ala- ja Yläsiirtola (katunimitoimikunnan pöytäkirja 30.12.1948).

Alueen rakentaminen sai vauhtia kun kaupunginvaltuusto hyväksyi Taka-Tuiran asemakaavan huhtikuussa 1950. Välivainion kiivas rakentaminen käynnistyi. Tästä ajasta on näkyvissä Kesätiellä oleva paritalorivistö, jotka rakennettiin pääosin kaupungin vuokratonteille.

Avojalakasen Artturin tytön muisteluksia

Inkeri Tuomala os. Kaurala

Elettiin vuotta 1949. Vanhempani Irja ja Veli Kaurala ja vanhemmat sisarukseni olivat muuttaneet Välivainiolle, Kesätien pohjoispäässä olevaan kotitalooni elokuussa. Minä synnyin kaksi viikkoa muuton jälkeen, joten olen oululaisen sanonnan mukaan "avojalakanen" Artturin tyttö.

Lapsuuteni Välivainion muistan hyvin maalaismaisena ja rauhallisena kasvuympäristönä. Monessa pihapiirissä asui silloin omistajaperheen lisäksi useitakin vuokralaisia, joko yläkerrassa tai piharakennusten pienissä ns. hel-lahuoneissa. Noissa vaatimattomissa tiloissa saattoi silloin asua kokonainen perhe. Myös talon omistaja perheineen asui usein lähes yhtä ahtaasti, olihan Oulussa, kuten muissakin kaupungeissa sotavuosien jälkeen kova asuntopula.

Kotimme osoite oli sen ajan numeroinnin mukaan Vä-livainio 61. Numerointi alkoi silloin nykyisen Sirppitien länsipäästä ykkösestä ja jatkui järjestyksessä koko Väli-vainion mökkiketjun. Meidän kotimme oli tuolloin alu-teen viimeinen talo. Synnyinkotini on edelleen paikoil-laan ja hyvässä kunnossa, tosin nykyisin se ei enää ole perheemme omistuksessa. Rakensimme mieheni kanssa 70-luvulla oman talomme saman tontin toiseen päähän ja isäni myi vanhan kotitalomme 80-luvun loppupuolella talon nykyiselle omistajalle.

"Vanha Välivainio" käsitti siis alueen, jonka talot jäivät ny-kyisen Sirppitien, Kesätien ja kahdelta sivulta nykyisen Talvitien rajaamaksi. Aluetta halkoi Haravatie, Karhitie ja Kuokkatie. Kaikki muu tämän alueen ulkopuolinen alue oli metsiköiden rajaamaa peltoa. Meille lapsille yksi eri-tyisen tärkeä paikka oli Pikkumetsä. Tuo pieni metsikkö oli jostain syystä saanut kasvaa Iskontien ja Välivainion välissä peltojen ympäröimänä kenenkään sitä hakkaa-matta. Siellä oli mukava seikkailla pelkäämättä eksymis-tä, kun keskeltä metsää näki oman kodin ja tutut naa-puritalot. Metsä on säilynyt alaltaan entisen kokoisena, sen sijaan paksuutta ja pituutta mäntyihin ja tuuheutta kuusiin on tullut kovasti lisää. Metsän takana on nykyisin urheilukenttä. Metsälle on sittemmin annettu virallinen nimikin. Se on nyt Eino Leinon puisto.

Alueen pääväylä oli nykyinen Tarmontie, joka kulki läpi Alasiirtolan ja Välivainion jatkuen metsän halki Pyykösjärvelle. Tarmontielle tuli myös alueemme ensimmäiset katuvalot. Sitä pitkin kulki sen aikainen harva autoliiken-ne. Säännöllisenä kulki myös linja-auto, Veljekset Poh-jolan onnikka, joka ajoi jotkut vuoronsa Pyykösjärvelle asti, toiset vuorot taas jäivät Tarmontien pääte-pysäkillä, Oulun Osuuskaupan kulmalle. Linjan toinen pää oli Kar-jasillankankaalla. Me pikkutyötöt saimme ilmaista kyytiä onnikassa, jos itse liikennöitsijä, Pohjolan "Niku" oli ajo-vuorossa. Palkaksi kyydistä lakaisimme Karjasillan pääte-pysäkillä onnikan ja lauloimme Nikun toivomia lauluja.

Nykyinen Kesätie oli vielä 50-luvun lopussa kärrytie, jota alueen maata viljelevät asukkaat ja pari tuiralaista vil-jelijää käyttivät kesäaikaan kulkiessaan hevospelillä kotiamme ympäröiville pelloilleen heinäntekoon ja muihin viljelyshommiinsa. Talvitietä ei silloin ollut vielä olemassa, vaan kotini aidan takana olevalla pellolla laidunsivat

Näkymä Kesätie 28:sta Tarmontielle päin 1950-lu-vulta. Kuvan henkilöt ovat Veli ja Irja Kaurala ja hevosella kyntää Tuulasvirran isäntä Kuokkatiel-tä. Takana näkyvä iso valkoinen rakennus on Tal-vitien ja Tarmontien kaakkoiskulmassa sijaitsevan sotilastorpan asuinrakennus, jossa asuivat Ellalat. Oikealla oleva valkoinen rakennus on kauppias Pekurin varaston pääty Talvitien ja Tarmontien lou-naiskulmassa.

likka Kukkosen lehmät. Talvella Kukkosen hevonen veti reellä lantakuormia taaempaan olevien peltojen lannoitukseen.

Pellot ympäröivät kotitaloamme kolmelta sivulta. Siellä täällä pelloilla oli myös heinälatoja. Marjamaat olivat silloin myös aivan lähellä kotiamme. Joskus äiti kehotti meitä poimimaan mesimarjoja Kukko-liikan pelto-ojien reunoilta. Samoin poimimme Pyykösjärven metsästä mustikoita ja puolukoita, löytyipä joskus muutama hilla-kin nykyisen Paulaharjun koulun takana olevasta kosteasta notkelmasta. Samalla kankaalla oli näkyvissä myös sodan aikaisia kaivantoja, muistoja ajasta, joka meistä lapsista silloin tuntui kovin kaukaiselta. Iän myötä selvisi, että se oli silloin meille aivan lähihistoriaa.

Metsikön läpi hiihdimme talvella mäenlaskuun "Iskon mäkeen". Mäet olivat tosin aika vaatimattomia, entisiä hiekkamonttujen nykyisen Pyhän Tuomaan kirkon ja kaupanseudulla. Tasamaan lapsille ne mäet kyllä riittivät hyvinkin. Toinen mäenlaskupaikka oli "Typin montut", jossa mäet olivat meille pienimmille laskijoille liiankin jyrkät ja korkeat. Montut olivat 50-luvun alussa alkunsa saaneen Typpitehtaan alueella. Simpsinkankaan laidassa oli vielä yksi mäenlaskupaikka, jossa sai pitkiä ja loivia laskuja Niittyaron pellon suuntaan.

Talvella ei aura-auto käynyt koskaan meidän kotitiellämme, vaan lumityöt tehtiin lapiolla kukin tontiltansa aina seuraavalle portille asti. Isämme oli veturinkuljettaja ja hän joutui usein aamuyölläkin lähtemään pyörällä kohti Nokelan veturitalleja. Pyry-öinä ja -aamuina oli ensin tarvottava pyörää taluttaen umpea vähintään Kuokkatielle asti, usein paljon pidemmällekin. Kuokkatie pidettiin joten kuten auki, sillä sen varrella oli yksi alueemme kaupoista, Mäkisen sekatarvakauppa. Tien piti olla ajokunnossa, koska kaupassa kävi päivittäin maito- ym. autoja. "Mäki-Anjan" kerrotaan rakentaneen koti- ja kauppatalonsa itse. Talo on edelleen paikallaan Kuokkatiellä, nyt kokonaan asuinrakennukseksi remontoituna.

Toinen sekatarvakauppa oli Tarmontien loppupäässä, nykyisen Talvitien kulmassa, paikalla jolla nyt on pienkerrostalo. Kauppias oli nimeltään Pekuri. Heillä oli kaunis vaalea talo, jossa samoin kuin Mäkiselläkin, kauppa ja koti olivat saman katon alla. Taloa suojasi kuusiaita ainakin tien puolelta. Pääsin joskus käymään pihanpuolellakin ja muistan ihastelleeni kauniita istutuksia. Pihassa oli syreenipensaita ja kukkia, nurmikolla puiset puutarhapenkit ja pöytä. Kauppiaan rouvalla oli ystävällinen olemus, joka myös on jäänyt mieleeni.

Pienimuotoista liiketoimintaa harjoitti myös Sirppitien ja Tarmontien kulmassa asuva Lipposen täti. Hänen kamariissaan oli iso senkki, jonka hyllyille mahtui koko "kioskin" tuotevalikoima. Tädin kaapista löytyi mm. pastillirasioita, tikkukaramelleja, purukumia ja lakritsapötkyjä. Muistan että siellä myytiin myös "limukkaa" eli nykykielillä limsaa, johon ainakaan meidän lasten rahat eivät koskaan riittäneet.

Saattoipa valikoimissa olla tupakkaakin. Lipposella käytiin näillä pikkuostoksilla tavallisesti sellaisina aikoina, milloin viralliset kaupat eivät olleet auki, eikä kauppiasta hänen vapaa-aikanaan haluttu häiritä. Tosin, kun kauppiat asuivat samassa talossa kuin heidän liikkeensäkin oli, he myivät kyllä ns. "sisän kauttakkin", jos joku oikein tärkeä tavara sattui loppumaan esim. illalla tai pyhänaikaan.

Näiden sekatarvakauppojen lisäksi Alasiirtolan ja Välvainion asukkaita palveli Oulun Osuuskauppa Tarmontien ja Sirppitien risteyksessä. Sen tavaravalikoima oli pikkukauppojen valikoimia laajempi.

Alueemme lapset aloittivat koulunkäyntinsä yhä vieläkin käytössä olevassa Tuiran kansakoulussa. Samaa koulua kävivät myös Tuiran, Alasiirtolan, Yläsiirtolan, Pyykösjärven, Iskon, Ruskon lapset ja osa Kuivasjärven lapsistakin. Kun tuolloin koululaiset edustivat sota-aikana ja sen jälkeen syntyneitä ikäluokkia, on helppo kuvitella sitä ahtautta, joka Tuiran koulussa noina vuosina oli. Koulua käytiin silloin osin kahdessa vuorossakin.

Tarmolalla oli oma tärkeä sijansa Välvainion ja Alasiirtolan asukkaiden elämässä. Sen suojissa toimi v.1907 perustettu Woimistelu ja Urheiluseura Oulun Tarmo. Seuran toiminnasta muistan sen verran, että ainakin nyrkkeily, jääpallo, pyöräily, luistelu ja naisvoimistelu olivat vahvasti edustettuina. Myös tytöillä oli omat voimisteluvuoronsa. Tarmola oli alun perin iso hirsinen rakennus Tarmontien ja Haravatien risteyksessä. Talo sai myöhemmin uuden laajennusosan mukavuuksineen ja saimme sen myötä perukalle oman kahvibaarinkin. Vanha sali toimi viikonloppuisin suosittuna tanssipaikkana ja arki-iltaisain siellä pidettiin tyttöjen ja naisvoimistelijoiden voimisteluharjoituksia.

Salissa oli myös näyttämö jolla naisvoimistelijat ja muut taitajat esiintyivät erilaisissa Tarmon juhlatapahtumissa. Itsekin pääsin jonkinlaisen alkeisryhmän mukana kerran esiintymään voimisteluesitykseen Tarmon pikkujoulussa. Myöskin Oulun Osuuskauppa järjesti Tarmolassa asiakkailleen osuuskauppajuhlia. Juhliin oli saatu esiintyjiksi erilaisia taiteilijoita, kuten esim. erityisesti mieleeni jäänyt "käärmenainen", joka oli niin notkea, että joku täti epäili suureen ääneen, onko tytöllä luita ollenkaan. Eräessä juhlassa lauloi noin 10-vuotias poika niin kauniisti kirkaalla, sointuvalla äänellään, että useimmat tädit pyyhkivät kyyneleitä silmäkulmista. Tuo poika oli Jarmo Tuominen, josta myöhemmin sitten kuulimme enemmänkin.

Nimekkäimpänä sen aikaisista esiintyjistä muistan ksylofonitaiteilija Eino Katajavuoren, jonka esitykset olivat tuttuja sen ajan radio-ohjelmista. Oli elämys nähdä omin silmin siinä Tarmolan näyttämöllä, kuinka taiteilija loihti soittimestaan samoja kappaleita, mitä olimme kuulleet kotona radion välityksellä. Huomattakoon, ettei esim. televisiosta moni ollut vielä kuullutkaan noihin aikoihin, joten nämä tilaisuudet olivat suuria tapahtumia sen ajan lasten ja monen aikuisenkin elämässä.

Alasiirtolan ja Välivainion alueella toimi myös Artturin Naiset niminen yhdistys, joka sai nimensä alueelle annetusta nimestä Port Arthur. Naiset kokoontuivat yleensä jonkun jäsenensä kotiin ompeluseura tyyppiseen kahvikokoukseen. Toinen naisten oma yhdistys oli Välivainion pienkiinteistöyhdistyksen naiset, joka myös kokoontui vuoroin kunkin jäsenensä kodissa. Tuolta ajalta muistan myös, että yhdistys järjesti muun toimintansa lisäksi alueen lapsille mm. hiihtokilpailut.

Välivainiolla oli monta taloa, joiden pihapiirissä oli pienet karjasuojat. Kuokkatiellä asuvan Pellikan tädin luona muistan käyneeni syöttämässä kädestäni ruohotukkoja lampaille. Ne perunankuoret ja vähäiset ruuantähteet, mitä sen ajan talouksista jäi, kerättiin laskiämpäriin ja vietiin karjaa pitäviin taloihin eläinten ruuaksi. Lehmiä oli ainakin Karhitiellä asuvilla Kukkosilla. Heillä oli myös hevonen, jolla isäntä-likka ajoi polttopuita ja talousvetä alueen asukkaille. Samalla tiellä asuvalla Näpän tädillä oli lehmä, jota hän kesäisin kuljetti köydessä ja antoi lehmänsä syödä tienvierustojen heinikoita. Nykyisin kai tuo-

Vuoden Artturi 2004 Pellikan Jorma eli "Jomppe" Välivainiolla äitinsä Helena Pellikan kanssa 1950-luvun puolivälissä. Paikka on kotitalon navetan edusta osoitteessa Kuokkatie 7 (kuvaussuunta pohjoiseen).

ta keinoa sanottaisiin maisemoinniksi... Kuokkatiellä Tuulasvirralla oli lehmien ja hevosen lisäksi myös sikoja, kalkkunoita ja kanoja. Tarmontiellä Jaaralla oli lehmiä ja hevonen ja Kankaalalla lehmiä. Hevonen oli myös Harvatiellä Karneliuksella. Joku tutuista hevosmiehistä kävi hevosineen keväisin kyntämässä ainakin meidän ison perunamaamme.

Vesijohdot ja viemärit perukallemme saimme vasta 50- ja 60-luvun vaihteessa. Siihen asti kaikki vesi jouduttiin hakemaan Tarmontien ja Siirtolantien risteyksessä olevasta vesipostista. Osa asukkaista ajatti vetensä hevosmiehillä. Meille ja moneen muuhunkin talouteen vesi kuskattiin itse, talvella vesikelkalla ja kesällä kärryillä. Kesällä sadevesi otettiin tarkasti talteen tynnyreihin ja käytettiin sauna- ja pyykkivetenä.

Muistan kerran, kun sadevettäkin ei ollut käytettävissä, meidän äiti kielsi tuhlaamasta "kantovettä" leikkimökin luutuamiseen. Silloin kävin itse noutamassa luutuusveden isän sotilaspakilla Lehmiojasta. Oja sai alkunsa jostain Ruskosta ja jatkoi kulkuaan nykyisen Paulaharjuntien suuntaisesti kohti Toppilaa ja merta. Keväisin sorsat tulivat ojalle uiskentelemaan ja häipyivät sitten kesään mennessä paremmille pesintäpaikoille ja uimavesille.

Osa Lehmiojasta on vieläkin näkyvissä Koskilinjoiden tallin kohdalla. Ja yhä edelleen ojalle tulee keväisin sorsia, monettakohan sukupolvea edustanevatkaan?

Paikalla jossa nykyisin on bensa-asema ja Välivainion huoltamo, oli 50-luvulla kaatopaikka. Alue oli ainakin osittain rajattu lankkuaidalla ja usein sieltä levisi ympäristöön kitkerää savua jätteitä ja roskia poltettaessa. Jättemäärä ei siihen aikaan varmasti ollut kovinkaan suuri yksittäisissä talouksissa, enkä muista kyllä ainakaan omasta kodistani kaatopaikalle kuskatun juuri mitään. Pula-ajan nähneet ihmiset tallettivat pahanpäivän varalle kaikenlaista ja usein kävikin toteen sanonta "aika tavaran kaupittee".

Osuuskaupan kohdalla, Tarmontien ja Kesätien välillä, paikassa johon myöhemmin rakennettiin Varstatien kaksikerroksiset ns. "Selvaak-talot", oli 50-luvun alkupuolella pieni pelto ja saareke männikkömetsää. Pellolla vieti kesiään liekaan sidottuna isolla nenärenkaalla varustettu Prokkolan sonni, jota ainakin itse pelkäsin kovasti Osuuskaupassa käydessäni. Vanhemmat siskoni nimittäin tiesivät valistaa nuorempaansa, että sonni vihaa puunaista vaatetta. Tästä johtuen tarkistinkin vaatetukseeni värit kun lähdin kauppaan äidin asialle, etten vain turhaan herätä sonnin ärtymystä ohi kulkiessani.

Sonni sai luopua laitumestaan kun kaupunki rakensi alueelle ihka uudenaikaisen leikkikentän. Kentällä oli keinut, kiipeilytelineet ja hiekkalaatikko. Leikkikentällä oli jopa joku tätikin opettamassa meille laulu-leikkejä ja erilaisia pelejä. Saimme ottaa kotoa pienet vaatimattomat eväätkin matkaan ja niiden syöminen ruohomättäällä istuen oli aivan erityisen ihana hetki leikkien ja laulujen lomassa. Leikkikentän viereen rakennettiin myös puinen liukumäki, joka talvella jäädytettiin kaupungin toimesta. Silloin kuuluivat monet villasukan- ja housunpolvet ja -takamukset puhki mäkeä laskettaessa. Pahvinpala, jos sellaisen jostain käyttöönsä sai, ajoi silloin liukurin ja pulkan virkaa.

Yksi vanhan Välivainion maamerkki oli puurakenteinen korkea sähkömuuntaja, joka seiso pellonreunassa Sirppitien itäpäässä. Lapsena luulin sitä kirkoksi ja ihmettelin, miten kirkkokansa mahtuu sinne sisälle. Muuntaja seisoo vanhalla paikallaan edelleenkin, nyt asutuksen ympäröimänä.

Muistan kun lapsuudessani puhuttiin "Korkiakankaasta" tai "Uudesta Välivainiosta". Kyse oli pienestä metsäsaarekkeesta, joka kohosi hiukan peltoja korkeammalle ja ilmeisesti siitä johtuen tunnettiin nimellä Korkeakangas. Alueelle oli -40 ja -50 lukujen vaihteessa alettu rakentaa uusia rintamamiestaloja Ansatien ja nykyisen Paulaharjuntien väliselle alueelle. "Korkiallekankaalle" perustettiin myöskin sekatarvakauppa, jonka kauppiana oli Tauno Saarnio. Hänen koti- ja liiketalonsa oli Saukkotien ja Paulaharjuntien kulmassa. Korkeakangas taloineen on alueena säilynyt lähes alkuperäisen näköisenä näihin päiviin ja osa männikkömetsääkin on säästynyt paikalle myöhemmin 60-luvulla rakennettujen Ansatien kerrostalojen kohdalla. Alueelle tuli myöskin Välivainion puutarha, joka perustettiin v.1958 alueen itäiselle laidalle. Aluksi kasvihuoneita oli vain yksi, mutta puutarha kasvoi aika pian nykyiseen mittaansa.

Noihin aikoihin alkoi tapahtua omilla kotinurkillammekin, kun Kesätien varrelle alettiin rakentamaan uusia "kahden perheen" omakotitaloja. Myöskin uuden Veräjätien varteen entisille pelloille alkoi noihin aikoihin nousta taloja. Tien alkupäähän rakennettiin vielä yksi sekatarvakauppa lisää. Kauppias oli nimeltään Eila Sivonen. Jo talojen rakennusvaiheessa saimme paljon uusia kavereita ja koko perukallamme tuntui alkavan täysin uusi aikakausi. Maalaismainen ympäristö muuttui omakotialueeksi ja kun monen uuden talon yläkertaan vielä tuli

Kauko Röyhkän kirjassa Miss Farkku Suomi (2003) tämä muuntaja mainitaan puolen tusinaa kertaa ja lopuksi kirjan päähenkilö Valde toteaa Miss Farkku Suomen pikkusiskon kertomana: "Muuntajan luona se sanoi että tuokin vielä tuossa."

lapsiperhe vuokralaiseksi, lapsiluku kasvoi huomattavasti. Kahden perheen talot olivatkin usein "neljän perheen taloja". Siihen asti kulmakunnan lapset olivat pelanneet nelimaalia, mutta nyt pysyimme pelaamaan jopa pesäpalloakin, jos vaan isommat pojat joskus suostuivat ottamaan meitä nuorempiakin joukon jatkoksi joukkueisiinsa. Monet uusista tovereistamme olivat toisilleen tuttuja jo aiemmilta ajoilta entisinä naapureina ja heidän vanhempansa puolestaan työtovereita, olihan aika useassa perheessä joko isä tai äiti, joissakin perheissä molemmat vanhemmat "Oulu-yhtiöläisiä". Hyvin me kanta-asukkaatkin sulauduimme tulokkaiden joukkoon ja mukavia muistoja noilta ajoilta on varmasti meillä jokaisella sen ajan lapsella ja nuorella. Omat vanhempani tutustuivat myös uusiin naapureihinsa ja joidenkin kanssa ystävyys on kestänyt vuosikymmenten yli näihin päiviin asti. Tuo rakentajapolvi on tosin jo hyvin harvalukuinen, oma äitini täytti juuri 93 vuotta.

Kesätien sodanjälkeen rakennettuja paritaloja.

Toinen uusi omakotialue rakennettiin Välvainion ja Yläsiirtolan välisille pelloille. Sirppi- Harava- Karhi- ja Kuokkatie saivat jatkoa, Viikatetie ja Hankotie rakennettiin myös silloin. Tälle alueelle nousi "Lättähattu-kylä". Epävirallisen nimensä vanhoilta asukkailta kylä sai silloin aivan uutta mallia edustavista matalista yksikerroksisista taloistaan. Viikatetien ja Haravatien väliseen kortteliin rakennettiin Pähkinätaloja, uusinta uutta mallia nekin.

Useimmat vanhan Välvainion tontit olivat niin isoja, että jos talo oli rakennettu esim. korttelin Kuokkatien puoleiselle osalle, tontti ylsi nykyisen Talvitien puolelle asti. Tontin toinen pää oli tavallisesti perunamaana tai muussa hyötykäytössä. Samalla tavalla tontit sijoittuivat Sirppi- ja Haravatien välille. Tämä puolestaan selittää sen, että aika monelle tontille rakensi joku perheen aikuistuneista lapsista oman talonsa. Niinpä meitä vanhoja artturilaisia on edelleenkin asukkaina kotinurkillaan, joitakin jo useammassa polvessa.

Väkimäärä Välvainiolla on kasvanut moninkertaiseksi runsaan rakentamisen myötä. Vielä tällä vanhalla alueellamme on muutamia asukkaita, jotka ovat asuneet täällä jo sotavuosina ja ennemminkin. Haravatien ja Karhitien väliin on jäänyt pieni palanen lapsuuteni maisemaa, olihan alue ennen niittyä, jolla ainakin Karneliuksen hevonen kesäisin laidunsi. Nykyisin se tunnetaan Aution aukeana ja saa toivottavasti jäädä kauniiksi puistoalueeksi jatkossakin meidän kaikkien Artturin asukkaiden iloksi. Alueella oleva nykyaikainen leikkipuisto on suosittu retkikohde myös omille lastenlapsillemme. He tosin tuntevat puiston nimellä Tarmolan puisto, joka taas lienee avojalakasen mummun muistoista kummunnut nimitys entiselle Tarmolan piha-alueelle.

Sanotaan, että aika kultaa muistot. Niinhän se varmaan onkin, mutta ainakin omat muistoni yli kymmenen vuosikymmenen ajalta saavat mielessäni aikaan mukavia ja lämpöisiä muistikuvia kävellessäni näitä tuttuja teitä ja muistelllessani, kuka missäkin talossa silloin kauan sitten asusti ja kenen talo jonkun uuden talon kohdalla silloin ennen oli. Iloinen asia on ollut myöskin huomata, että ympäristöömme ovat palanneet taas pienten lasten äänet, jotka tuntuivat jo välillä hiljenneet kokonaan. Nuo äänet ovat merkki uusista asukkaista ja vireän elämän jatkumisesta Välvainiolla.

Kesätie 41 Kurttiloiden rakennustyömaa – edellisen kuvan vihreä talo.

Välivainion omakotiyhdistys

Välivainion omakotiyhdistys ry. merkittiin yhdistysrekisteriin 23.2.1954 eli yhdistyksen syntymän virallinen 60 vuotisjuhlapäivä oli sunnuntaina 23.2.2014. Yhdistystä oli perustamassa mm. Olavi Suorsa, josta tuli yhdistyksen ensimmäinen puheenjohtaja. Sihteeri-rahastonhoitajan tehtäviä hoiti Niilo Alalauri ja varapuheenjohtajaksi valittiin Olavi Pasanen. Sittemmin lukuisat välivainiolaiset ovat tavalla tai toisella osallistuneet yhdistyksen toimintaan. Aktiivisimmista jäsenistä on tietoa myöhemmin erikseen.

Välivainion omakotiyhdistys on ollut mukana Suomen omakotiliiton toiminnassa. Yhdistyksen ikipuheenjohtaja Tapio Teeriaho oli aikanaan neljässä kokouksessa liittokokouksen puheenjohtajana, mikä on ennätysmäärä. Välivainion omakotiyhdistys on toiminut myös Oulun piirijärjestön puitteissa ja pitkäaikainen omakotitoimija ja piirin puheenjohtaja Raili Mehtomaa on ollut tuttu yhteistyökumppani.

Välivainion omakotiyhdistys ry. valitsi 50-vuotisjuhlavuotensa kunniaksi vuoden Artturin. Arvonimen sai silloin haltuunsa välivainiolainen kanta-astuja Pellikan Jomppe, jonka muistot Välivainiolta ovat pidemmät kuin omakotiyhdistyksen historia.

Kauko Puolakka ja Pentti Veromaa vuonna 1997 Reino Kiiskisen hautajaisissa omakotiyhdistyksen edustajina.

Omakotiyhdistyksen aikaisempien vuosien toimijoita.

Lastentalo

Välivainion omakotiyhdistys ry. on saanut tai ottanut nimiinsä aikaansaannoksia, jotka ovat olleet useita vuosikymmeniä alueen näkyviä maamerkkejä. Lokakuussa 1964 aloitti Kesätiellä toimintansa lastentalo sittemmin Välivainion päiväkotina tunnettu rakennus. Päiväkodin yhteydessä oli myös neuvola. Päiväkodin rakentamista oli edeltänyt yhdistyksen useampikertainen kirjelmointi kaupungille päiväkodin aikaan saamiseksi. Nyt todistettaessa yhdistyksen yhden merkkivuosisikymmenen täyttymistä päiväkotia ei enää ole. Kaupunginvaltuusto lakkautti sen 1.8.2008 ja pian sen jälkeen se purettiin (talousarvio 2008 – kv 28.11.2007 § 143). Päiväkoti ehti palvella välivainiolaisia reilu neljä vuosikymmentä.

Välivainion päiväkodin pihassa oli kovasti touhua (14.8.2006).

Välivainion koulu

Välivainion alueelta käytiin Tuiran kansakoulua kunnes vuonna 1962 valmistui Paulaharjun koulu. Paulaharjun koulun 50-vuotisjuhlaa vietettiin vuonna 2012. Juhlassa yksi vanhoista opettajista kertoi koulun alkuvuosikymmenistä mm. tiloihin nähden suurista oppilasmääristä. Paulaharjun koulu oli liian pieni jo valmistuessaan ja lisäosa valmistui joulukuussa 1967. Lisäosakaan ei kattanut tilantarvetta. Siksi Välivainiolle rakennettiin kesällä 1973 viipalekoulu ja varsinainen koulurakennus vuosina 1974-1975.

Pian Välivainion koulun perustamisen jälkeen koulun oppilasmäärä alkoi pienetä. Jo yhdistyksen 30 vuotishistoriikkaa vuonna 1984 kirjoitettaessa havaittiin, että koulun luokkia oli tyhjiillään.

Välivainion koulu.

Ympyrä sulkeutui lopullisesti 1.8.2010, kun kaupunginvaltuusto lakkautti Välivainion ala-asteen toiminnallisena ja hallinnollisena yksikkönä (talousarvio 2010 – kv 2009 § 115). Nyt välivainiolaiset koululaiset käyvät taas Paulaharjun koulua Puolivälinkankaalla. Välivainion koulun rehtorina toimi viimeisinä vuosina yhdistyksen toiminnassa aiemmin aktiivisesti mukana ollut Pekka Poikela. Hän on nyt Paulaharjun koulun rehtorina, joten välivainiolaislapset ovat kyllä edelleen hyvissä käsissä.

Välivainion koulun lakkauttamisen jälkeen Välivainion koulurakennuksessa on toiminut Oulun kristillinen koulu. Kristillinen koulu on rehtorinsa johdolla tullut uudeksi yhteistyökumppaniksi omakotiyhdistykselle.

Koulurakennuksen lopullinen kohtalo ei liene vielä selvillä. Kaavan mukaan entisen päiväkodin ja koulun alue on ns. yleisten toimintojen aluetta. Yksi omakotiyhdistyksen suurista huolen ja mielenkiinnon aiheista on, mihin tarkoitukseen aluetta aiotaan tulevaisuudessa käyttää.

Välivainion koulun lakkauttamisen pieniä vastustajia Tuiran koululla (14.4.2009).

Liikunnan iloja

Omakotiyhdistys on tehnyt hyvää yhteistyötä Oulun kristillisen koulun kanssa. Olemme voineet entiseen malliin järjestää koulun yhteydessä lasten hiihtokilpailuja. Omakotiyhdistys aloitti lasten hiihtokilpailuperinteen vuonna 1966, jolloin ne tiettävästi ensimmäisen kerran järjestettiin. Tapahtuma on ajoittunut yleensä maaliskuulle kevätkokouksen yhteyteen.

Koulun urheilukenttä on ollut talvisin luisteltavassa kunnossa ja kesäisin siellä vierailee ahkerasti pallon potkijoita. Käypä kenttä moneen muuhunkin tilaa vaativaan harrastukseen. Siellä ei puut ja pensaat taikka rajat ole haittana vaikkapa lennokkia lennätettäessä.

Lasten hiihtokilpailuiden oheisohjelmaa vetämässä Elina Haataja-ilmola (26.3.2011).

Koululla olevan lasten hiihtoladun ohella lähin latu löytyy Puolivälinkankaalta Odessanpuistosta. Hiihtoladulle pääsee heti nelostien alikulun jälkeen, kun kiipeää nelostien reunaan, mistä pääsee latua pitkin vesitornille. Toisen alikulun kautta pääsee suoraan vesitornille. Kesäisin Odessanpuisto palvelee juoksijoita ja kävelijöitä. Reitti on varsin lyhyt ja pidempää lenkkiä kaipaavan kannattaa hakeutua Niittyaron kentän viereistä alkavalle reitille.

Puistot ja leikkipaikat

Välivainiolla on kaksi varsinaista puistoa eli Aution kentän puisto, joka lähtee Kesätieltä ja jatkuu Talvitielle sekä Castrénin puisto. Molemmissa puistoissa on lasten leikkipaikat. Aution kentän leikkipaikka uusittiin vuonna 2013 eikä Castrénin puiston leikkipaikkakaan ole kovin vanha ja laitteet ovat hyvässä kunnossa.

Varsinaisten puistojen lisäksi Välivainiolla on muita alueen viihtyisyyden kannalta tärkeitä viheralueita. Vuonna 2013 rakennettiin pätkä uutta kevyenliikenteen väylää, jonka ansiosta Välivainiolla pääsee kevyen liikenteen väylää radanvarrtta itä-länsisuunnassa. Uusi reitti on viihtyisä ja se on suurelta osin puistomainen kulkien läpi Revonpuiston ja Pelto-suonpuiston. Liikenneuudistus oli tervetullut. Reitillä ei tule juurikaan ajoratojen ylityksiä päin vastoin kuin Paulaharjuntien vartta itä-länsisuunnassa kuljettaessa.

Akseli Sormunen

Alueen ainoa pulkkamäki on Aution kentän leikkipuiston pieni töytäre, joka hyvin palvelee pienempien lasten pulkkamäkenä. Pidempiä vauhteja kaipaavien kannattaa harkita Toppilan meripuistoa.

Yksi tärkeä viheralue on Eino Leinon puisto eli Välivainion koulun alueelta vanhan Kemintien vartta kulkeva alue ja vanhan Kemintien ja Pohjantien (nelostien) kulmaan jäävä alue. Alue on erityisesti koiran ulkoiluttajien suosiossa, mutta alueella on myös koulun yhteydessä oleva urheilukenttä. Alueelta on mahdollisuus kulkea Niittyaron kentän vierestä lähtevälle ulkoilureitille, jota pitkin pääsee aina Auran majalle asti. Talvisin Auran majan reitti on erinomainen ja suosittu hiihtoreitti. Toinen viherväylä on Puolivälinkankaan puolella sijaitsevan Odessanpuiston suuntaan, jonne pääsee nelostien alikulun kautta.

Oulun Tarmo

Väivainio ei olisi Välivainio ilman Oulun Tarmo ry:tä. Ennen Tarmoa alueella toimi torppariyhdistys Aura ja Oulun Tarmon jäseniä osallistui torppariyhdistyksen toimintaan ennen Tarmon perustamista vuonna 1907. Urheiluseura Oulun Tarmolla oli heti alusta alkaen toimintaa Välivainiolla ja mm. tammikuussa 1910 urheiluseura järjesti onnistuneet varainkeruuiltamat torppariyhdistys Auran talolla Välivainiolla.

Urheiluseura Oulun Tarmo oli mukana osittamassa torppariyhdistyksen taloa vuonna 1914 ja siitä tuli urheiluseuran Tarmolaninainen talo. Tarmola oli urheilun keskus, mutta se oli 1950- ja 1970-luvuilla myös erittäin suosittu tanssipaiikka. Korjausta kaipaava talo myytiin Oulun kaupungille vuonna 1986, joka purki sen vuonna 1991. Paikalla on nyt rivitalo osoitteessa Tarmontie 30. Nykyisin Tarmolla on asuin- ja toimistokiinteistö Tarmontie 24:ssä.

Urheiluseura Oulun Tarmo ry:n päämaja.

Oulun Tarmolla on sen mukaan nimetty katu Välivainion keskeisenä väylänä. Urheiluseuran arvon mukaisesti se on liikunnallinen eli tärkeä pyöräilyreitti pohjois-eteläsuunnassa halki koko Välivainion.

Välivainion omakotiyhdistys ry:llä ja Oulun Tarmo ry:llä on ollut vuosien varrella hyvin paljon yhteistyötä. Viime vuosina omakotiyhdistyksen kokouksia on pidetty Tarmon tiloissa, kun yhdistyksen sihteeri Irmeli Valtanen on ollut aktiivinen toimija myös Tarmon riveissä.

Lähidemokratia

Oulun kaupunki tukee lähidemokratiatoimintaa. Toiminnan tärkein ilmenemismuoto ovat alueelliset yhteistyöryhmät, jotka on organisoitu yhdistyksiksi. Välivainio kuuluu Puolivälinkankaan suuralueen Asukasyhdistys ry:n alueeseen yhdessä Puolivälinkankaan, Iskon, Pyykösjärven ja Takalaanilan kanssa.

Yhteistyöryhmien asema on hieman epäselvä sillä kyse ei ole riippumattomista yhdistyksistä eikä toisaalta kunnallisista orgaaneistakaan. Yhteistyöryhmien olemassaolo on kaupunkilähtöistä eli kaupunki rahoittaa toimintaa ja osin sitä pyörittävät kaupungin palkkaamat koordinaattorit.

Yhteistyöryhmien toiminta-ajatus ei ole ristiriidassa esimerkiksi omakotiyhdistysten toiminta-ajatuksen kanssa, mutta tietyllä tapaa kyse on päällekkäisestä toiminnasta. Välivainion omakotiyhdistyksen jäsenet ovat osallistuneet käytävissä olevan aikansa ja harrastustensa mukaan yhteistyöryhmän toimintaan. Puheenjohtaja Tapio Teeriahon aikaan puheenjohtajuus oli useita vuosia hänellä. Tällä hetkellä puheenjohtajana

Välivainiolla vuonna 2013 avattu asukastupa, joka sai nimekseen Artturintupa.

on Elina Haataja-Ilmola Välivainiolta. Mukana oleminen antaa mahdollisuuden vaihtaa ajatuksia naapurikaupunginosien ja kaupungin edustajien kanssa.

Suuralueen yhteistyöryhmän yksi tärkeä toimintamuoto on asukastupa. Se oli pitkään Puolivälinkan-
kaalla, mutta nyt se on Välivainiolla Sorvarintiellä Kestävän Kehityksen Keskuksessa.

Myös Välivainion omakotiyhdistys ry. on saanut Oulun kaupungilta lähes vuosittain muutamia satoja euroja toimintarahaa, jolla kaupunki on tukenut yhdistyksen järjestämää toimintaa.

Kestävän Kehityksen Keskus

Kestävän Kehityksen Keskusella on toimipaikka Sorvarintie 18:ssa Välivainion etelälaidalla. Keskuksen omistaa Yritetään yhdessä ry., jonka takana on useita toimijoita. Keskuksen keskeistä toimintaa on nuorien ja pitkäaikaistyöttömien työllistäminen.

Toiminnan teemat liittyvät ekologisuuteen ja muun ohella kierrätyksen edistämiseen. Keskuksen suorittamalla jätteenlajittelulla vähennetään kaatopaikalle päätyvää jätettä. Välivainiolaiset ovat voineet osallistua toimintaan portinpielikeräysten kautta, viemällä kierrätyskelpoista tavaraa keskuksen antamien ohjeiden ja aikataulujen mukaan portinpieleen keskuksen noudettavaksi. Keskuksen korjauspajoissa esimerkiksi vanhat vaatteet tai huonekalut saattavat saada uuden elämän. Kulloisistakin pajoista on tietoa keskuksen sivuilla.

Välivainion omakotiyhdistys ry:llä on ollut säännöllistä yhteistoimintaa Kestävän Kehityksen Keskuksen kanssa. Olemme kerran vuodesta kesäkuun ensimmäisinä viikkoina järjestäneet yhteisen taimenvaihtopäivän Kestävän Kehityksen Keskusessa. Parhaimmillaan taimet ovat vaihtaneet omistajaa hyvinkin kiivaaseen tahtiin.

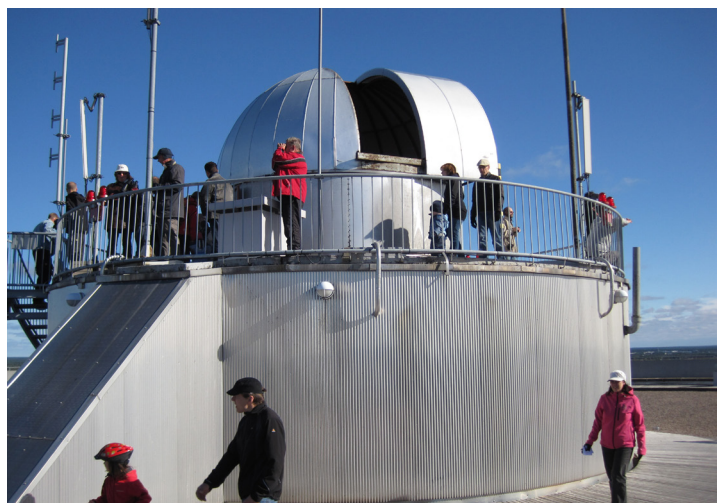

Taimenvaihdossa on parhaimmillaan vaihtoa ollut kovasti ja useimiten sääkin on suosinut (9.6.2010).

Tähtitorni

Puolivälinkan-
kaan vesitornin laella on Arktos ry:n tähtitorni. Tarkkasilmäiset välivainiolaiset ovat saattaneet huomata joskus kirkkaina tähti-iltoina punaista kajoa vesitornin huipulla. Silloin on kyse todennäköisesti Arktos ry:n kerhoillasta ja tähtitornin kupolin suojaluukku on avattu ja päällä on hämärän säilyttämisen kannalta tarpeellinen punainen valo.

Oulupäivien aikaan vesitornilla on ollut avoimet ovet ja se on erittäin suosittu vierailukohde. Tähtiharrastajilla on usein samaan aikaan avoimet ovet ja tähtitorniin astuvala on voinut olla mahdollisuus nähdä demonstraatioita esimerkiksi aurinkoon liittyvistä ilmiöistä.

*Arktos ry:n Puolivälinkan-
kaan vesitornin tähtitornikupoli toimintakuntoon avattuna oulupäivien aikaan.*

Juhlapyhäperinteet

Juhlapyhiä vietetään Välivainiolla kuten missä tahansa. Jouluisin Joulupukki suhaa katukuvassa ristiin rastiin. Uutena vuotena paukkuvat raketit. Pääsiäisenä, kun päivä on pidempi noidat valtaavat katukuvan. Moni alueen vanhus ja nuorempikin saa silloin yllättäviä tai vähemmän yllättäviä pikku vieraita, joiden pukeutuminen herättä usein ihastusta. Vappu ei erityisesti vaikuta elämänmeenoon Välivainiolla, vaikkakin vapunvietäjät saattavat asujensa ja varusteidensa puolesta erottua katukuvassa. Erityisesti tämä koskee Tarmontietä, joka on myös keskeinen pyöräilyväylä Linnanmaalla sijaitsevan Oulun yliopiston ja keskustan välillä. Juhannuksena puolestaan on hyvinkin rauhallista sillä moni suuntaa mökille tai lomamatkoille.

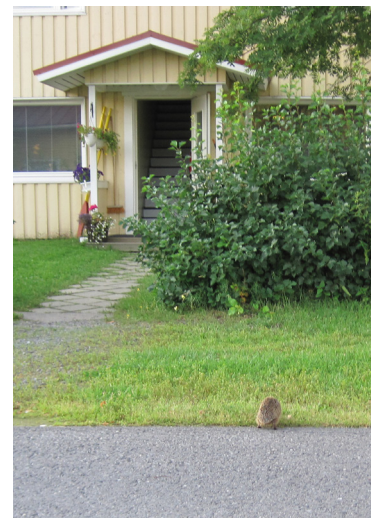

Kuvassa Kesätien pikku noidat ovat saapuneet yllättämään naapurin mummon.

Luonto ja puutarhat

Välivainion on kaupunkilähiö, mutta ihmisten sekaan mahtuu myös luonnon ihmeitä. Siilejä on alueella jonkin verran ja niitä on mahdollista nähdä aina silloin tällöin. Jos omenapuut jäävät suojaamatta, on niiden kohtalo melko varmasti sinetöity. Linnunpönttöjä asukkaat ovat rakennelleet jonkin verran. Niitä asuttavat tiaiset saavat lintulaudoilta talvisin ruokansa. Siellä täällä olevat tiheet kuuset antavat harakoille mahdollisuuden pesintään. Oravat niin ikään vilistävät alueella säännön mukaisesti.

Välivainion omakotiyhdistys ry.:llä oli aikanaan projekti, jonka otsikkona oli Kesävihreä Välivainio. Projektissa teetettiin opinnäytetyö/-töitä, joissa arvioitiin Välivainiota. Projektin pohjalta suositeltiin, että välivainiolaiset kiinnittäisivät huomiota puutarhaistutuksia tehdessään myös kasveihin, jotka ovat ympärivuotisesti vihreitä. Tässä suhteessa vielä olisi parannettavaa.

Siili on juuri selviytynyt onnekaasti Siirtolantien yli ja suuntaa matkansa läheisen rivitalon puutarhaan.

Nimet ja nimekkäät

Artturi, Port Artturi tai Port Arthur. Vanha nimitys Välivainion pohjoisosalle. Raja Port Arthurin ja Alasiirtolan välillä kulki Sirppitietä. Nimi on annettu Japani-Venäjän sodan 1904-1905 mukaan. Japani aloitti sodan hyökkäämällä Venäjän laivastotukikohtaan Port Arthuriin nykyisen Kiinan alueella.

Castrénin puisto. Toropaisen mukaan Matti Castrén oli Oulussa 1900-luvun alussa vaikuttanut teollisuusmies ja nimi tulee hänestä. On hyvä myös tietää, että sittemmin valtiomieheksi päätyneet Arthur Castrén oli uransa alussa kaupunginjohtajana Oulussa vuosina 1896-1903 ja 1905-1908.

Aution kenttä. Oletettavasti paikalla on sijainnut joskus autio talo, mutta nimi voi tulla myös sukunimestä.

Hannu Väisänen. Lapsuudessaan Hankotie 7:ssä asunut kirjallisuuden Finlandia-palkinnon voittanut kirjailija. Palkintokirjassaan *Toiset kengät* (2007) hän kirjoittaa omaelämäkerrallisen tarinan elämästä 1960-luvun Välivainiolla. Kirjassa kuvataan mm. Typpi-tehtaan räjähdys 9.1.1963 (s. 78 ss.).

Kauko Röyhkä. Tuirassa aikanaan asustellut Röyhkä kertoilee elävällä Oulun murteella kirjassaan *Miss Farkku-Suomi* (2003) paljon Välivainiosta. Kirjan päähenkilön ihastus Miss Farkku-Suomi Pike asui kirjassa Sirppitie 13:ssa.

Päivi Uitto. Miss Suomi vuonna 1979 Veräjätieltä. Vaikuttaa nykyisin Kuusamossa. Erään tulkinnan mukaan Päivi Uitto olisi inspiroinut Röyhän kirjallisia ajatuksia edellä mainitussa kirjassa.

Siirtolantie. Välivainion itäosan vanha nimitys oli Alasiirtola. Yläsiirtola oli Puolivälinkankaan osa, joka käsittää Odessan puiston ja Ruskon tien välissä olevan alueen. Välivainio perustettiin aikanaan yhdistämään nämä asuinalueet.

Tarmontie. Urheiluseura Oulun Tarmo ry:n mukaan nimetty katu. Keskeinen pyöräilyreitti Välivainiolla pohjois-etelä suunnassa.

Eino Leinon puisto. Toropaisen mukaan Eino Leinon puisto tulee Kajaanissa syntyneen kirjailijan nimestä. Eino Leino oli sukulaisensa kotiopetuksessa Oulussa 1885-1887 ja hän tuli lukuvuodeksi Oulun suomalaiseen lyseoon 1.9.1889. On hyvä myös tietää, että Eino Jalmari Leino oli Oulun kaupunginjohtaja 1938-1961. Katso Pelkian korpi.

Pelkian korpi. Nykyisin Eino Leinon puisto. Vanhan Kemintien ja Pohjantien (nelostien) kulmassa oleva viheralue, joka alkaa Välivainion koululta ja jatkuu Kemintien vartta Pohjantien reunaan.

Yhdistyksen aktiivit

Vuosina 1959-2004 Suomen omakotiliitto ry:n ansiomerkin saaneet Välivainion omakotiyhdistyksen jäsenet sekä tiedossa olevat myönnetyt viirit.

Sukunimi	Etunimi	Vuosi	Merkki	Luovutus
Saviluoto	Matti	1978	Kultainen	25-vuotisjuhla
Rantala	Saimi	1978	Kultainen	25-vuotisjuhla
Rantala	Saimi	1978	Hopeinen	25-vuotisjuhla
Puolakka	Kauko	1994	Kultainen	40-vuotisjuhla
Eräluoto	Jouko	1994	Hopeinen	40-vuotisjuhla
Halonen	Juho	1994	Hopeinen	40-vuotisjuhla
Isaksson	Pekka	1994	Hopeinen	40-vuotisjuhla
Veromaa	Pentti	1994	Hopeinen	40-vuotisjuhla
Teeriaho	Tapio	2001	Kultainen	45-vuotisjuhla
Veromaa	Pentti	2004	Kultainen	50-vuotisjuhla
Honkala	Raimo	2004	Hopeinen	50-vuotisjuhla
Teeriaho	Tapio	2004	Liiton viiri	50-vuotisjuhla
Mattila	Onerva	2004	Piirin viiri	50-vuotisjuhla
Poikela	Pekka	2004	Piirin viiri	50-vuotisjuhla
Kekolahti	Hilkka ja Eino	2014	Liiton viiri	60-vuotisjuhla
Manninen	Tuula ja Valde	2014	Liiton viiri	60-vuotisjuhla
Mattila	Onerva	2014	Hopeinen	60-vuotisjuhla
Poikela	Pekka	2014	Hopeinen	60-vuotisjuhla
Valtanen	Irmeli	2014	Hopeinen	60-vuotisjuhla

Vuosina 2004-2014 yhdistyksen toimintaan yhdistyksen toimihenkilönä – esim. puheenjohtaja, sihteeri, hallituksen jäsen, rahastonhoitaja jne. – osallistuneet henkilöt.

Alaruikka Seppo
Haataja-Ilmola Elina
Honkala Raimo
Isola Marianne
Joutsenoja Markku
Kekolahti Eino
Kekolahti Hilkka

Kiiskilä Seija
Kiuru Jarmo
Klemetilä Mari
Komulainen Jani
Kukkonen Erkki
Manninen Tuula
Manninen Valde

Mattila Onerva
Mattson Roy
Partanen Irma
Poikela Pekka
Teeriaho Tapio
Tuomela Kari
Valtanen Irmeli

Yhdistyksen arkisto

Välvainion omakotiyhdistys ry. teki 7. syyskuuta 2004 sopimuksen arkistolaitoksen kanssa. Sopimuksen nojalla Oulun maakunta-arkisto säilyttää yhdistyksen arkistoa vuosilta 1960-2002. Maakunta-arkiston tapa luetteloida yhdistyksen arkistoaineisto käy seulontasuuntaviitaksi myös tuleville omakotitoimijoille yhdistyksen arkistoa säilöittäessä. Aineisto on luetteloitu maakunta-arkistossa seuraavasti:

- (A) Välvainion Omakotiyhdistys ry:n (Oulu) arkisto (1960 - 2002)
- (SA) B / LUETTELOT
- (SA) Ba / Jäsenluettelot (1983 - 2002)
- (SA) Bb / Kilpailutuloluettelot (1990 - 1994)
- (SA) C / PÖYTÄKIRJAT
- (SA) Ca / Vuosikokous- ja johtokunnan pöytäkirjat (1960 - 2002)
 - (A Y) Ca:1 / Johtokunnan pöytäkirjat (1966 - 1970)
 - (AY) Ca:2 / Johtokunnan ja hallituksen pöytäkirjat (1960 - 2002)
 - (AY) Ca:3 / Vuosikokouspöytäkirjat (1960 - 1999)
- (SA) D / TOISTEET
- (SA) Da / Kirjetoisteet (1960 - 1999)
- (SA) Db / Toimintakertomukset, toimintasuunnitelmat ja talousarviot (1960 - 2000)
- (SA) Dc / Tapahtumailmoitukset (1979 - 2000)
- (SA) E / SAAPUNEET ASIAKIRJAT
- (SA) Ea / Saapuneet kirjeet (1960 - 2002)
- (SA) G / TILIASIAKIRJAT
- (SA) Ga / Tilintarkastuskertomukset ja tilinpäätösasiakirjat (1965 - 1998)
- (SA) H / SISÄLLÖN MUKAAN JÄRJESTETYT ASIAKIRJAT
- (SA) Ha / Yhdistysrekisteriasiakirjat ja säännöt (1960 - 1990)
 - (AY) Ha: 1 / Yhdistysrekisteriasiakirjat ja säännöt (1960 - 1990)
- (SA) Hb / Historiikit ja selvitykset (1984 - 2001)
 - (AY) Hb:1 / Historiikit ja selvitykset (1984 - 2001)
- (SA) I / KARTAT JA PIIRUSTUKSET
- (SA) Ia / Piirustukset (1986 - 1998)
- (SA) U / MUUT ASIAKIRJAT
- (SA) Ua / Lehtileikkeet (1971 - 1997)
 - (AY) Ua:1 Lehtileikkeet (1971 - 1997)
- (SA) Ub / Valokuvat
 - (AY) Ub:1 / Valokuva-albumi
 - (AY) Ub:2 / Johtokunta (1984 - 1984)
 - (AY) Ub:3 / Hautajaiset (1997 - 1997)
 - (AY) Ub:4 / Lauluesitys
 - (AY) Ub:5 / Lapsikuoro

Linkkejä

Välivainion omakotiyhdistys www.omakotiliitto.fi/vvoky
Kestävän Kehityksen Keskus www.kestavankehityksenkeskus.net
Puolivälinkankaan suuralueen yhteistyöryhmä www.ouka.fi/oulu/yhteisotoiminta/
Paulaharjun koulun vanhempainyhdistys Facebookissa
Paulaharjun koulu www.ouka.fi/paulaharjun-koulu
Artturintupa (asukastupa) www.artturintupa.net
Puolivälinkankaan päiväkotit www.ouka.fi/oulu/puolivalinkankaan-paivakoti
Oulun Tarmo ry. www.ouluntarmo.fi
Puolivälinkankaan kirjasto www.ouka.fi/oulu/kirjasto/puolivalinkankaan-kirjasto

Lähteet

Ervasti, Urho: Välivainion pienkiinteistöyhdistyksen 25-vuotishistoriikki (julkaisematon).
Hautala, Kustaa: Oulun kaupungin historia IV 1856-1918. Oulu: Oulun kaupunki, 1976.
Hautala, Kustaa: Oulun kaupungin historia V 1918-1945. Oulu: Oulun kaupunki, 1982.
Manninen, Turo: Oulun kaupungin historia VI 1945-1990. Oulu: Oulun kaupunki, 1997.
Miikkulainen, Vuokko: Välivainion pienkiinteistö ry. 1954-1984. Oulu: Välivainion pienkiinteistöyhdistys ry., 1984.
Repo, Tinja: 100-vuotias voimistelu- ja urheiluseura Oulun Tarmo. Oulu: Oulun Tarmo ry., 2007.
Ritola, Pekka ja Koponen, Erkki: Oulun Tarmon historia vuosina 1907-1997. Oulu: Oulun Tarmo ry., 1997.
Suomen omakotiliitto ry.: Suomen omakotiliiton arkisto ansiomerkkien saajien luettelo 1959-
Toropainen, Ritva: Oulun paikannimet – mistä nimet tulevat. Oulu: Oulun yliopisto, 2005.
Välivainion Omakotiyhdistys ry:n 50-vuotisjuhlakulkaisu. Oulu: Välivainion omakotiyhdistys ry., 2004.
Välivainion omakotiyhdistys ry.: Välivainion omakotiyhdistyksen arkisto Oulun maakunta-arkistossa

Mukana tässä
Oikeusasematieto Oy
www.oikeusasematieto.fi

ISBN 978-952-93-4294-5

9 789529 342945